

„A megnyíló kapuk mindenki előtt nyitva vannak”

Kocsis, Hidegkuti, Grosics, Buzánszky, Puskás – talán nincs magyar, aki ne tudná, kik is ők. Az ikonikus, hőskori magyar labdarúgás alakjai, akik a mai fiataloknak hol megkopott emlékek, hol bálványozott, elérhetetlen nagyságok. Lehet-e a magyar fociban újra ilyen nemzedék, lehet-e a következő Messi, Ronaldo, Neuer magyar? Csak bizakodhatunk, azonban a 2016-os Európa-bajnokságra való kijutás talán ennek is egy állomása. Minderről az egykor kiváló magyar válogatott labdarúgóval, Dragóner Attilával, a Ferencvárosi Torna Club utánpótlás managerével beszélgettünk.

Fotó: I-deák

- A magyar labdarúgó válogatott kijutott a 2016-os Európa-bajnokságra, így sok fiatalnak felcsillanhat a szeme a futballista karrier felé tekintgetve. Ön hogy látja, reálisan mit jelent ez a magyar focinak? Milyen lehetőségeket, kapukat nyit meg ez a fiataloknak?

- Úgy gondolom, a magyar labdarúgás helyzetében ez egy hatalmas siker. Egyrészt azért, mert már régóta várt erre mindenki, főleg azok, akik ebben a sportban dolgoznak és természetesen a szurkolók. Másrészt az elmúlt időszakba fektetett pénz, idő, energia most valamelyest megtérült, visszaadott egy picit a sors nekünk. Harmadrészt a kijutás egy jó üzenet a fiatalok felé: igen, van a labdarúgásban is jövő, van benne potenciál, hiszen az elmúlt időben nagyon sok olyan sportág tört előre, ami a labdarúgást egy kicsit hátrébb tolta.

Mivel Magyarországon és a világban is ezt a sportágat űzik a legtöbben - persze a szabadidő sportolókon kívül -, ennek a legnagyobb a nézettsége, a népszerűsége, ezért azt gondolom, hogy itthon a szurkolók túlnyomó része a labdarúgás sikerének örül a legjobban.

Nekem megadta a sors, hogy kijutottam egy nagy világversenyre, az 1996-os atlantai Olimpiára, így tudom milyen ilyesmin szerepelni. Ezért is tartjuk fontosnak klubban belül,

a volt labdarugók is ezt a sikert. Ez egy olyan eredmény, amire a határon túli magyarok is nagyon büszkék, és a határon belül élők is.

- Az elmúlt időben egyre több vagy egyre kevesebb fiatal van, aki focizni szeretne?

- A tendencia jelen pillanatban növekvő. Egyre több fiú és kislány is a labdarúgás felé veszi az irányt. Egyrészt azért, mert most már infrastrukturálisan is nagyok tűnnek a klubok. Másrészt olyan fejlődésen megy keresztül a sportág, ami vonzóvá teszi. Pedig a fejlesztés területén szerintem így is nagyon le vagyunk maradva. Ha példaképp a szomszédos Szlovákiát nézzük, ott háromszor annyian fociznak, mint Magyarországon, így háromszor annyi tehetségesebb gyereket fedezhetnek fel, és háromszor annyi tehetséges játékos kerülhet külföldre. Ha pedig a német, az angol vagy az olasz bajnokságban rendszeresen játszik, azzal nagyon jót tesz a saját hazája válogatottjának. Ezért lenne fontos, hogy a jelenleg Magyarországon igazolt 220-230 ezer labdarúgó számát 500-600 ezerre emeljük, mert akkor még szebb jövő előtt állna labdarúgásunk.

Az viszont biztos, hogy a jelenlegi tizenkilencedik helyezésünk a világranglistán - valljuk be - nem reális. Ha körbetekintünk, többen vannak most még előttünk, de ez így is egy nagyon szép eredmény, egy nagy bravúr.

Fotó: I-deák

- Mennyi esélye van az ifjaknak külföldi karrierre?

- Egyre nagyobb. Ha összevetjük, hogy az én időmben, amikor én voltam fiatal, vagy még az elődeim idején egészen nehezen lehetett külföldre szerződni. Nemcsak a teljesítmény miatt, hanem különféle szabályok védték a különböző bajnokságban játszó labdarúgókat.

Ez mára teljesen megváltozott, ma már egész fiatalon ki lehet szerződni, persze ennek is megvannak a szabályai.

Ugyanakkor a megnyíló kapuk mindenki előtt nyitva vannak, ezért nehéz is a külföldre igazolás. Természetesen minden országban a saját fiatalok előnyt élveznek a hazai bajnokságon belül, ezért csak igazán kiugró teljesítménnyel lehet külföldre igazolni.

- Mire építenek a magyar utánpótlásban dolgozó trénerek, és miben kell még fejlődni?

- Szinte mindenben fejlődni kell. A legkisebbeknél, a hat-kilenc éveseknél a legfontosabb, hogy megszeressék a sportágot, azon belül a Ferencvárost, ha netán úgy kerülnek ide, hogy nem nekünk szurkolnak.

Ha esetleg úgy látjuk, hogy nem a labdarúgás lesz a legjobb a fiatalnak, de valami más sporthoz adottsága van, akkor a klubban belül más szakosztályokban folytathatja pályafutását. Ha nem, akkor válik belőle egy FTC szimpatizáns, aki kint lesz a hazai és az idegenbeli mérkőzéseken, és megvásárolja a csapathoz tartozó termékeket. Később talán majd az ő gyerekei is a Fradiban szeretnének sportolni. Ezzel kezdjük, ezek az első lépések, hiszen hosszútávon gondolkodunk. Utána mindig megvan a korosztályokhoz tartozó tananyag, mint az iskolában, és a korosztályoknak megfelelően képezzük a gyerekeket.

Fotó: I-deák

- Ma Magyarországon melyik csapat emelkedik ki leginkább a többi közül utánpótlásával?

- Talán tíz évvel ezelőtt jelentek meg Magyarországon az akadémiák és az akadémiai képzés, mint a Puskás Akadémia, a Honvéd Magyar Football Akadémia vagy a Sándor Károly Labdarúgó Akadémia, de Győrben és Szombathelyen is van kiemelt akadémia.

Az a véleményem, hogy ezek a helyek egy kicsit máshogy képzik az utánpótlás nevelést. Nem szakmailag, hanem ők abban hisznek, hogy a gyerekekhez be kell mennie a tanároknak egy zárt közösségbe.

A Ferencváros nem ilyen. Mi egy nyílt akadémia vagyunk, akik próbálják a gyerekek szintjének megfelelő iskolát megtalálni, nem egy helyre akarunk mindenkit járatni. Ide délután, iskola után jönnek a fiatalok.

Ugyanakkor bármelyik szemléletet is nézzük, a képzésben a mai Magyarországon nincs sok különbség.

- Ön a Honvédban kezdte, de ismertebb játékos a Fradiban vált. Szeretett a kispestiek utánpótlásában focizni?

- Én soha nem tagadtam meg, hogy Kispesten nőttem föl a közeli lakótelepen, ahonnan öt perc sétával a sportpályán voltam. Hazafelé pedig megálltunk a grundon focizni. Abban az időben reggeltől estig rúgtuk a bőrt. Szép éveket, sok jó barátot szereztem ott és kiváló edzőket ismertem meg. Majd a sors úgy hozta, hogy 18 évesen elkerültem a Honvédtól.

Szerencsére úgy alakult az életem, hogy mindig tudatosan tudtam építkezni mind a karrieremben, mind a magánéletemben, és így elérhettem a céljaimat. Minden fiatal sportolónak egy idő után kell lennie komoly és reális célkitűzésének. Pont ezért minden sportolónak sok erőt és kitartást kívánok.

Velek Domonkos